

Ve vztahu

LUSY ADAMS

(Ne)
**DOKONALÝ
PLÁN**

LUSY ADAMS

(Ne)
**DOKONALÝ
PLÁN**

Obsah

[Kapitola 1](#)

[Kapitola 2](#)

[Kapitola 3](#)

[Kapitola 4](#)

[Kapitola 5](#)

[Kapitola 6](#)

[Kapitola 7](#)

[Kapitola 8](#)

[Kapitola 9](#)

[Kapitola 10](#)

[Kapitola 11](#)

[Kapitola 12](#)

[Kapitola 13](#)

[Kapitola 14](#)

[Kapitola 15](#)

[Kapitola 16](#)

[Kapitola 17](#)

[Kapitola 18](#)

[Kapitola 19](#)

[Kapitola 20](#)

[Kapitola 21](#)

[Kapitola 22](#)

[Kapitola 23](#)

[Kapitola 24](#)

[Kapitola 25](#)

[Kapitola 26](#)

[Kapitola 27](#)

[Kapitola 28](#)

[Kapitola 29](#)

[Knihy Lusy Adams](#)

[O autorce](#)

Kapitola 1

MEREDITH

„POZOR,“ ZAMUMLALA ROBYN, NAPŘÍMILA SE NA ŽIDLI A ODLOŽILA TEN údajně ne-tak-hrozný rukopis, který mi ukazovala. Stůl měla kompletně zaskládaný stohy papírů, takže najít místočko, kde bych se mohla opřít, aniž bych něco shodila, byl nadlidský výkon. Její jindy příjemný britský přízvuk mi dneska bušil do lebky jako kladivo, až hrozilo, že ji roztříští na prach. „Jde Chuck.“

Jak jinak. Nestačilo, že jsem se musela potýkat s otřesnou kocovinou, bylo potřeba do mixu přidat ještě nesnesitelného kreténa.

Zhluboka jsem se nadechla a ohlédla se přes rameno. Ze všech sil jsem se snažila v sobě udržet kafe, zatímco z výtahu vystoupil můj nejméně oblíbený člověk ve městě a zamířil k nám. Nedokázala jsem určit, jestli za moji nevolnost mohla kocovina, nebo pohled na Charlese Norrise, vedoucího redaktora Romy Publishing, nakladatelství, pro které jsem pracovala.

Jo, můj šéf se jmenoval Chuck Norris. Sice každému zaměstnanci hrozil vyhazovem, pokud ho budou titulovat jinak než Charles, ale za zády mu stejně všichni říkali Chuck. Ta přezdívka byla jednoduše k popukání, jelikož byl malý, buclatý a nedokázal vyjít schody, aniž by se nezdýchá. I přesto jeho sebevědomí z nějakého důvodu dosahovalo závratných výšin.

„Dobré ráno, pane Norrisi,“ pozdravila ho Robyn se širokým úsměvem, který odhaloval rozkošnou mezeru mezi předními zuby. Nikdo by nehádal, že ho nesnášela skoro stejně jako já.

„Ránko, dámy.“ Jeho mrňavá prasečí očička opustila obličej Robyn a upřela se na její hrudník – který byl plně zahalený košilí. Robyn se ošila, ale ten blb si jejího nepohodlí buď nevšiml, nebo mu to bylo jedno.

Sevřela jsem hrnek o něco silněji, bojujíc s nutkáním vychrstnout jeho obsah Chuckovi do obličeje. Obvinění z napadení by v životopise nevypadalo dobře.

„Charlesi,“ protáhla jsem, abych upoutala jeho pozornost dřív, než se přestanu ovládat. Na někoho, kdo považoval všechny ženy za podrázené, je sakra rád očumoval. „Jsi tu nezvykle brzy.“

„Práce nepočká, Meredith.“

Odkdy? Pracovala jsem tu už osm let (začínala jsem jako asistentka v redakci, tedy na stejné pozici jako Robyn) a za tu dobu ani jednou nedorazil před devátou. „V tom případě se nenech zdržovat.“

Když mu došlo, že jsem ho vyzvala k odchodu, obličej mu zbrunátněl. Otevřel pusou, aby něco řekl, ale rychle si to rozmyslel. Na rtech se mu objevil slizký úšklebek, ze kterého mi přejel mráz po zádech. „Uvidíme se na poradě.“

Pokynula jsem mu hrnkem a zhluboka se napila vlažné tekutiny. Kolem kávy projela možná rychlíkem, ale aspoň smyla odpornou pachut', kterou mi to krátké setkání zanechalo v puse. Propalovala jsem tu ubohou imitaci muže pohledem, zatímco kráčel do své kanceláře.

Zakopni. Zakopni. Zakopni.

Robyn do mě šťouchla loktem. „Zase vypadáš, že bys ho nejradši zavraždila.“

Poklepala jsem prstem na hrnek, zvažujíc její slova. „Myslíš, že bych ten jeho tlustej krk zvládla zmáčknout dost silně?“

„Za pobyt ve vězení to nestojí.“

„Vraždu tohohle debila by mi měli odpustit. Odstranit ho z povrchu zemského by byla služba lidstvu.“

„Pochybuj, že by to soud vnímal stejně.“

S povzdechem jsem se znovu napila. Moje jasně rudá rtěnka na hrnku nezanechala ani stopu. Značka #milujse měla vážně prvotřídní výrobky, a jelikož pro ně teď pracoval můj nejlepší přítel Alek, upozornila jsem ho, že pokud mi nesežene nějaké vzorky zdarma, bude krutě trpět.

„Dřív nebo později ho karma dostane – a teď myslím Karmu s velkým K. Pořídím si dobrmana nebo možná rotvajlera. Ti jsou krvežíznivý, ne?“

Usmála jsem se při představě tříhlavého pekelného psa, který by Chucka rozcupoval na miniaturní kousky. „Perfektně by se ke mně hodil.“

„Opět přemítáš, jak se zbavit šéfa?“

„To záleží...“ Obrátila jsem se čelem k pohlednému muži, který se mi příkradl za záda. James Harrington měřil něco přes metr osmdesát, měl hladce oholenou tvář, krátké, světle hnědé vlasy, temně zelené oči a římský nos, který jeho obličej propůjčoval nezvyklý charakter, jenž většině mužů scházel. Jeho černý oblek s nóbl kapesníčkem v kapse perfektně obepínal jeho vysokou, svalnatou postavu, nikde ani smítko.

Představoval pro mě zakázané ovoce, protože porušoval hned dvě z mých tří základních pravidel. Zaprvé, byl zasnoubený a se zadanými muži jsem se netahala. Zadruhé, pracovali jsme spolu a míchat práci s potěšením nepřipadalo v úvahu. A taky byl tak nechutně škrobený, že by bylo potřeba chirurgického zákroku, aby se dokázal trochu uvolnit. „Napráskáš mě poldům, až přijedou vyšetřovat jeho vraždu?“

„A vzít si na svědomí, že skončíš ve vězení? Ne, děkuji. Během týdne bys tam tomu kralovala.“

„Prosím tě. Stačila by mi běžná pracovní doba a měla bych armádu posluhovačů připravených splnit mi každé přání.“

Koutek úst mu zacukal pobavením.

Zalapala jsem po dechu. „Pane. Bože. To byl úsměv? Robyn, rychle! Tohle byl jedinečný fenomén, co už se nemusí opakovat! Potřebujeme fotku jako důkaz, že se to opravdu stalo!“

Robyn se ošila, nespěla, že jsem ji zatáhla do konverzace. „Hrozně se omlouvám, pane Harringtone. Prosím, nevyhazujte ji.“

Ušklíbla jsem se nad tím formálním oslovením, než mi došlo, že tu pracovala jen chvíli. Nastoupila sotva před dvěma měsíci, plná elánu a snů, které ten misogynní hňup ve vedení brzy roztříští. Z pravidla jsem se s těmi královnami krásy, které najímal, moc nebratříčkovala, protože se střídaly jako na běžícím páse. Chuck rád najímal mladé holky, ale hezká tvářička a sexy tělo nestačily, aby tady vydržely dlouhodobě. Tak proč se snažit, když za pár týdnů zase letěly?

Stejný přístup bych měla i k Robyn, kdyby nepřišla na hodinu thajského boxu, kterou jsem pravidelně navštěvovala. Skončily jsme spolu ve dvojici a rychle se spřátelily, což mě donutilo zaujmout pozici její mentorky. Dala jsem si za úkol zajistit, že uspěje tam, kde tolik jiných selhalo, a vydrží tady déle jak půl roku. Z vlastní zkušenosti jsem věděla, jak těžké bylo přimět

muže ve vedení, aby vás viděli jako něco víc než jen hloupoučkou holku, co jim běhá pro kávu, stará se o věci, které nechtějí řešit, a dobře vypadá.

Na Robyn se tedy rozhodně dívalo zatraceně dobře. Měla vysoké lícní kosti a plné rty, obličej perfektní směsí genů od matky bělošky a otce černocho. Její velké hnědé oči byly o pár odstínů světlejší než vlasy a postavu měla jako vystřiženou z časopisu. Jednou se zmínila, že si během vysoké vydělávala jako modelka, a bylo to vidět. I po třech letech od promoce se pořád udržovala v dokonalé formě.

Upřímně, vypadaly jsme vedle sebe dost komicky. Ona byla sto osmdesát centimetrů vysoká snědá bohyně, zatímco já měřila jen metr šedesát (sedmdesát s podpatky), měla zrzavé vlasy a kůži tak bledou, že by si mě v přítmí mohli splést s duchem.

„To bych nedokázal, i kdybych chtěl,“ odvětil James a jeho vážný tón mě přitáhl zpět do reality. „Celé personální oddělení jí zobe z ruky. Nejspíš by se se mnou kvůli ní i poprali.“

„Slyšela jsem, že Thomas se umí pořádně ohánět. Měl by sis dávat pozor.“

„Budu to mít na paměti.“

Přestože jsem si naši slovní přestřelku užívala, mluvení moje utrpení posouvalo na novou úroveň a pulzující bolest v hlavě mi znemožňovala se pořádně soustředit. „Máš nějaký konkrétní důvod, proč jsi tady a ne ve své nablýskané kanceláři? Nebo jsi přišel jen pro mizerný kafe a milou společnost?“

„Vlastně jsem s tebou chtěl mluvit.“ Očima přeletěl k Robyn. „O samotě.“

A sakra. „Mám průšvih?“

„Existuje důvod, proč bys měla mít?“

„Vždycky.“

Věnoval mi přísný pohled. „Teď, prosím.“

Ani jsem se nehla. „Nejsi můj šéf.“

„Pravda. Technicky jsem šéf šéfa tvého šéfa.“

„Technicky“ bylo klíčové slovo. Jeho dědeček spoluzaložil HD Media Group, mateřskou společnost Romy Publishing, která měla kromě vydavatelství aktiva napříč rádiovým a televizním vysíláním i v reklamě. James byl jedním z akcionářů a po odchodu jeho otce do důchodu se měl stát výkonným ředitelem. Pro společnost začal pracovat rok přede mnou, a zatímco já se musela rvát zuby nehty o každou špetku respektu a i ten

nejmenší kariérní posun, on dostal všechno naservírované na stříbrném podnose. Pracoval postupně ve všech odděleních, aby nasbíral zkušenosti, než ho před třemi roky, ve zralém věku devětadvaceti, jmenovali finančním ředitelem.

Naše profesní cesty se moc nekřížily, až na výjimečné chvíle, kdy jsem mu musela jít osobně vysvětlit, proč jsem potřebovala navýšit rozpočet pro některé z mých knižních děťátek. I tak by asi bylo moudré mu podlézat. Hodně lidí to dělalo, ale já mezi ně nikdy patřit nebudu. Bylo mi ukradené, jakou teď zastával nebo v budoucnu bude zastávat pozici. Pro své vlastní dobro jsem se od něj musela držet co nejdál.

Protočila jsem oči, napřímila se a volnou rukou mávla ke své kanceláři. „Tudy, prosím, pane Harringtone.“

Když vykročil pryč, Robyn po mně střelila prosebným pohledem. „Nemůžeš ho aspoň na dvě vteřiny přestat dráždit?“

„Jaká by to pak byla zábava?“

Mrkla jsem na ni a následovala Jamese do kanceláře, zavírajíc za sebou dveře, než jsem se k němu obrátila. I s deseti centimetrovými podpatky mě pořád o půl hlavy převyšoval. Vzhlízet k němu zhoršovalo moji nevolnost, takže jsem se dala opět do pohybu a usadila se za stůl. Kývla jsem k volné židli přede mnou, usrkávajíc kávy. Byla to prakticky jen hořká, teplá voda, kterou by nespasil ani zázrak. Moje utrpení bylo cenou za to, že jsem se po cestě do práce zapomněla stavit ve své oblíbené kavárně.

„Můžeme trochu pokročit? Mám spoustu práce.“ A otřesnou kocovinu.

Posadil se a s hlubokým zamračením si mě přeměřil. „Máš kocovinu?“

„Já? Během pracovního týdne? Nikdy.“ Pokud jsem nepočítala tradiční margarity o sobotní grilovačce, alkoholu jsem moc neholdovala. Ale Alek na mě minulý týden vybalil bombu o své matce, která trpěla Alzheimerem a poslední dva roky strávila v pečovatelském domě a ne v Santa Barbaře, jak mi tvrdil. Přátelili jsme se celou věčnost, takže mě to pořádně namíchlo. Nemohla jsem mu to ale zazlívát dlouho, protože jsem si vlastní rodinné drama taky nechávala pro sebe. Pravdu o svém otci jsem mu pověděla, až když mě musel zavézt do nemocnice s otřesem mozku – podruhé.

Pořád jsem se tu novinku snažila vstřebat, částečně protože jsem měla Jillian ráda a její nemoc mě zasáhla. A taky proto, že jsem byla ublížená, že mi Alek víc nedůvěřoval. Alkohol a sex byly jediné dva způsoby, jak jsem se dokázala vypořádat s nepříjemnými věcmi. Jednoho dne na mně nějaký terapeut pořádně zbohatne.

Na chvíli jsem si myslela, že se v tom James bude dál šťourat. Jen zavrtěl hlavou a naklonil se nad stůl, aby přede mě položil papírový kelímek, který jsem až do teď přehlížela. „Potřebuji laskavost.“

Až moc rychle jsem odložila svůj hrnek a popadla kelímek, který mi nabídl. Sotva jsem sundala víčko, nos mi naplnila bohatá vůně čerstvě namleté kávy. Plně vynahradila světlou barvu tekutiny, která značila, že kávu zneuctil přidáním mléka. „Úplatek? Jdeš na to dobře, Juniore. Jen tak dál.“

Ta přezdívka ho přiměla se ušklíbnout, ale nechal to plavat. „Je ten byt v tvém bytovém komplexu stále volný?“

Zarazila jsem se s kelímkem napůl cesty k puse. „Jak o tom víš?“

„Zaslechl jsem, jak jsi o něm říkala Robyn.“

„Máš ve zvyku poslouchat naše konverzace?“

„Byl jsem ve výtahu, kde jste se o něm bavily, a nijak jste se nesnažily být diskrétní. Bylo nemožné vás přeslechnout. Takže? Je volný?“

„Pro tebe ne. Nepotřebuju, aby mi domov kontaminovala toxická pracovní energie.“

„Jsem naprosto spokojený se svým současným bytem, neměj obavy. Můj známý se tu chystá začít podnikat a hledá bydlení. Tvoje budova se zdá přijatelná.“

Odkud sakra vůbec znal moji adresu? Nepřátelili jsme se, nanejvýš jsme se k sobě chovali slušně a i to jen s přimhouřenýma očima. Byli jsme spíš... známí z práce? Jo, to sedělo. „Jak víš, kde bydlím?“

„Je to ve tvých záznamech.“

Šmírák. „Potom bys měl vědět, že plýtváš časem. Tvůj nóbl kamarád ke mně do budovy nevkočí ani v protichemickém obleku.“

Nabízený byt byl moc hezký, ale rozhodně se nemohl vyrovnat střešnímu apartmá ve výškové budově, kde žil James. Přestože by můj domov široká veřejnost považovala za luxusní, James se řadil mezi malé procento lidí, kteří byli zvyklí na úplně jiný druh přepychu. I ten jeho idiotský kapesník musel stát víc než moje šaty a zadek si nejspíš utíral stodolarovkami.

„Rád se drží při zemi.“

„Ne, díky.“

„Nerozhoduješ o tom, komu se byt pronajme. Pokud vím, tu budovu nevlastníš.“

„Ne, ale Frankie si velice cení mého názoru.“

Těžce si povzdechl. „Jak jinak.“

Nevinně jsem se zaculila a usrkla kávy. I s mlékem byla tisíckrát lepší než ta naše kancelářská břečka.

„Můžeš se za mého známého přimluvit, nebo ne?“ zeptal se, hlas přiosťřený podrážděním. Vytočit pana Dokonalého, hotovo. „Budu tvým dlužníkem.“

„Lákavé. Co tam máš dál?“

„Podělím se o informaci, která ti bude připadat obzvlášť zajímavá.“

„Pokračuj.“

„Na včerejším zasedání správní rady se probírala nečekaná záležitost.“

„Počkej, vy tam vážně něco řešíte? Myslela jsem, že jen pojídáte dobroty a podřimujete.“

Pokračoval, jako bych nic neřekla. „Georgina na konci roku odchází do důchodu.“

Opět jsem ztuhla. „Děláš si srandu? Byla jsem si jistá, že tady bude strašit do posledního dechu. Jako doslova. Prostě bude chodit do práce, dokud jednoho dne nepadne tuhá na stůl.“

„To si mysleli všichni. Ale minulý měsíc měla nějaké zdravotní problémy a manžel ji přesvědčil, že je načase zvolnit. Chce, a teď cituji, *„si konečně užít plnohodnotný čas s rodinou“*.“

Vydala jsem dávivý zvuk.

„Její roli převezme Charles.“

Rozhodila jsem rukama tak mocně, že jsem si málem vylila kávu. „Radši mě rovnou zastřel. Ukonči moje trápení, prosím.“

„To je dobrá zpráva.“

„V jakém vesmíru je skutečnost, že z Chucka Norrise bude šéfredaktor, dobrá zpráva?“

„Jeho původní pozice bude volná. Rádi bychom na ni dosadili někoho z firmy.“

Pořád jsem nechápala, jak se mě to týkalo. „A?“

„Měla by ses přihlásit do výběrového řízení.“

Zasmála jsem se. „Jamesi, zlato, vážně bys neměl šňupat takhle brzo ráno.“

„Myslím to vážně.“

„Já taky.“

„Nakladatelství by prospěla... čerstvá krev s novým nadhledem. Přesně to bys přinesla. Zamysli se nad tím.“

Studovala jsem jeho tvář, snažila se objevit nějakou známku klamu, ale nic jsem nenašla. I tak můj mozek odmítal přijmout, že právě navrhl, abych se pokusila stát vedoucí redaktorkou. „Přece mě na tu pozici vážně nemůžeš zvažovat.“

„Proč ne? Řekl jsem ti, že preferujeme někoho z firmy, a ty jsi nejkvalifikovanější osoba. Pracuješ tu déle než většina lidí z nakladatelství a děláš dvakrát tolik práce. Neustále tady pobíháš, diskutuješ s autory, pomáháš redaktorům i marketákům, dokonce upravuješ i grafiku. A nemůžu opomenout ty nezapomenutelné chvíle, kdy mi nakráčíš do kanceláře a dožaduješ se navýšení rozpočtu. Pro klienty pracuješ nad rámec svých povinností. Kdo jiný by na každodenní chod nakladatelství mohl dohlížet lépe?“

„To byl kompliment?“

„Očividně.“

Dlouze jsem se napila, zatímco jsem zvažovala jeho slova. Tomuhle místu by změna rozhodně prospěla, o tom žádná. Otázkou zůstávalo, jestli bych se toho zvládla chopit. Nikdy jsem netoužila být ve vedení. Chtěla jsem se stát literárním agentem a toho jsem dosáhla. Ve své práci jsem byla jednička, ale abych řekla pravdu, začínala mě trochu nudit, protože už mi neposkytovala stejné vzrušení z výzvy jako dřív.

„Za pokus nic nedáš,“ povzbudil mě James. „Nemáš, co ztratit.“

Kromě důstojnosti, pokud to projedu. „Zvážím to. Máš na srdci ještě něco?“

Zklamaně zavrtěl hlavou a jeho výraz se znovu vyprázdnil. „Zajistíš pro mého známého tu prohlídku?“

Povzdechla jsem si. Do háje s tím. James byl slušný chlap, takže jeho kamarád bude určitě taky. Mohla bych mít daleko horšího souseda – jak dokázala předchozí nájemnice, kterou policie odvedla v želízkách, protože si vydělávala jako luxusní prostitutka. „Jak se jmenuje?“

„Nicolas.“

„Uvidím, co se dá dělat.“ Znovu jsem se napila a přes hranu kelímku se na něj usmála. „Ale pro příště – kávu piju černou.“

Kapitola 2

JAMES

„DOBŘÉ RÁNO, PANE,“ PŘIVÍTAL MĚ HENRI S ÚSMĚVEM, KDYŽ JSEM SE přiblížil k jeho stolu. Tmavé kudrny měl rozcuchanější než obvykle.

Kývl jsem na pozdrav a potlačil nutkání se zašklebit. Byl jen o sedm let mladší a už nespočetněkrát jsem mu řekl, aby mě oslovoval Jamesi. Neúspěšně. Chápal jsem, proč se na začátku snažil chovat profesionálně, ale jako můj asistent pracoval přes rok, mohl se trochu uvolnit. Navíc jsem nesnášel, když mi tak říkal. Připadal jsem si pak staře a důležitě a ani jedno z toho jsem nebyl. Ano, narodil jsem se do vlivné rodiny, ale to se nedalo považovat za můj úspěch. „Dobré.“

„Je všechno v pořádku, pane? Máte zpoždění.“

Zhruba patnáct minut, což mu muselo připadat jako věčnost, protože jsem pozdě nikdy nechodil. Svůj denní rozvrh jsem plnil na minutu přesně. Vstával jsem ve tři čtvrtě na šest a mezi šestou a sedmou cvičil. Pak následovala sprcha, snídaně s Natalií a procházka do práce. Do budovy jsem vstoupil přesně v osm a o deset minut později už seděl za stolem, popíjel kávu a odpovídal na e-maily. „Zastavil jsem se dole v nakladatelství. Mám nějaké zprávy?“

Přispěchal ke mně a podal mi štos lístečků. Automaticky jsem si je vzal a poslouchal, jak mi zprávy z paměti recituje. Měřil skoro metr osmdesát, takže byl jen o pět centimetrů menší, ale díky vyzábělé postavě se zdál mnohem drobnější. Špatně padnoucí oblek celkovému dojmu nijak nepomáhal, nemluvě o té hrozně tenké kravatě – ta by se měla spálit.

„Děkuji,“ zamumlal jsem, když jsem si všiml, že přestal mluvit. Obvykle jsem jeho rannímu hlášení věnoval patřičnou pozornost, ale dnes jsem byl příliš rozptýlený.

Vinu nesla Meredith. Na to, jak byla malá, dokázala být nesmírně otravná. Rozčilovalo mě, že se mi tak snadno dostávala pod kůži, protože jinak jsem si vždy dokázal udržet chladnou hlavu.

Henri přešlápl a věnoval mi divný pohled. „Ještě něco, pane?“

Přestal mluvit a čekal, že odejdu. Místo toho jsem tam stál jako idiot a přemýšlel o té divožence dole. Co to se mnou bylo?

Zavrtěl jsem hlavou a pokračoval do své kanceláře, jen abych se zarazil, sotva jsem vzal za kliku. Až teď jsem si uvědomil, že mi něco scházelo. „Vlastně... Mohl bys mi donést šálek kávy?“

Překvapeně nadzvedl obočí. V duchu jsem zaklel, proklínaje se za hloupou chybu. Od chvíle, co nastoupil, jsem ho ráno ani jednou neposlal pro kávu. Vždy jsem si donesl vlastní z nedaleké kavárny, kde jsem se zastavil po cestě do práce. Dnešek se nijak nelišil, až na to, že jsem navštívil Meredith a během toho o kávu přišel. Neplánoval jsem ji použít jako úplatek, ale když upíjela ze svého hrnku, šklebila se tak, že jsem se nad ní slitoval. Měl jsem tu smůlu ochutnat břečku, kterou dole nazývali kávou, a ten zážitek bych nepřál ani nejhoršímu nepříteli.

„Určitě je vše v pořádku?“ zeptal se Henri. „Zdáte se... nesvůj.“

„Mám plnou hlavu starostí.“

Přikývl a znepokojené vrásky kolem očí mu zmizely. „Jde o tu večeři?“

Chvilku mi trvalo, než jsem si vzpomněl, že mě dnes čekala večeře s Natalií a našimi rodiči. Neměl jsem se svým budoucím tchánem a tchyní nejmenší problém, jen jsem se raději setkával s každým zvlášť.

Patrick a Patricia Davenportovi byli vražedná kombinace. Sice se rozvedli už před deseti lety a navenek udržovali přátelské vztahy, ale jejich skrytá nevraživost maskovaná chladnou zdvořilostí vytvářela nepříjemnou atmosféru. Patrick si navíc liboval v tom, že před svou ex proměňoval novou ženušku.

Nějak bych to zvládl, i za přítomnosti svých rodičů, kteří byli sice stále svoji, ale pokud se výjimečně nacházeli ve stejné místnosti, prohodili spolu sotva půl slova. Jenže od chvíle, co jsem před několika měsíci Natalii požádal o ruku, byla nadcházející svatba jediné, o čem se ženy dokázaly bavit.

Částečně jsem to chápal. Naše svatba měla být událostí příští sezóny a pro takové nesmysly žily. Chtěly se ujistit, že bude dokonalá. Ale vážně mě musely zatahovat do plánování? Bylo mi ukradené, jakou barvu budou mít ubrousky, co za písmo se použije na jmenovkách a jestli se mají servírovat dva nebo tři druhy ryb. Jen jsem příkyvoval a nechal veškeré rozhodování na nich. Kdyby záleželo na mně, hned teď bych s Natalií jel na radnici a vzal si ji, aby to už bylo za námi. Naneštěstí to byla další položka na seznamu věcí, které jsem nemohl ovlivnit.

Nic z toho Henri nepotřeboval vědět, takže jsem se přinutil k úsměvu. „Máš mě přečteného.“

Do tváří se mu nahnala horkost. „Hned vám donesu tu kávu.“

„Děkuji.“

Vešel jsem do kanceláře, posadil se za stůl a vrhl se do práce. Když jsem si konečně dal pauzu, byl skoro čas oběda. Káva, kterou mi Henri obstaral, ležela nedotčená na stole. Natáhl jsem se po kelímku, zoufalý po vzpruze. Na vysoké jsem studoval finance a práce s čísly mě bavila, ale výkazy výdajů ze mě vysávaly duši.

Zrovna jsem dávno studenou kávu dopíjel, když se Henri ozval přes interkom.

„Je tu pan Sánchez.“

Zkontroloval jsem hodinky a zamračil se. Měl dorazit až za půl hodiny. „Pošli ho dál.“

Vyhodil jsem prázdný kelímek a otevřel e-mail od otce, který přišel přesně ve chvíli, kdy Nicolas vstoupil.

„Dej mi chvilku,“ požádal jsem, aniž bych k němu zvedl oči, zatímco jsem psal odpověď.

„Bože, Harringtone,“ odvětil s náznakem jižanského přízvuku, který mu i přes jeho nejlepší snahy prosakoval do hlasu. „Neviděli jsme se celé týdny a ty se nemůžeš od práce utrhnout ani na dvě vteřiny, abys mě pozdravil?“

„Já se v Texasu neschovávám.“

„Nevlastníš tryskáč? Kdykoli jsi mohl zaletět na návštěvu.“

Odeslal jsem e-mail a konečně se na něj podíval. V prvotřídním italském obleku doplněném o velké hodinky, které nikdy nesundával, vypadal jako pravý businessman. Vlnité černé vlasy měl ulíznuté dozadu, což zdůrazňovalo jeho hranatou čelist. Na vysoké svých vln využíval a zpravidla je nosil ledabyly rozcuchané. Dosáhnout toho rádoby ležérního

vzhledu mu zabralo dvacet minut. Jednou jsem to stopoval. „Nemáš náhodou dva?“

Zazubil se. „Bod pro tebe.“

Tiché cinknutí mě upozornilo na další e-mail od otce, v kterém mě zahrnul doplňujícími dotazy. To bude na dlouho.

Kývl jsem směrem ke kožené sedačce v rohu místnosti. „Udělej si pohodlí.“

„Myslel jsem, že jdeme na oběd.“

„To ano, ale jsi tu brzy a nejprve potřebuji něco dokončit. Někteří z nás stále mají šéfa, kterému se musí zodpovídat.“

Oba jsme studovali na Harvardu, ale naše cesty se prvních několik měsíců neprotnuly, protože jsme chodili na odlišné přednášky a pohybovali se v jiných kruzích. Narazili jsme na sebe až na vánočním charitativním večírku a spřátelili se díky společné nenávisti podobných akcí, které jsme museli navštěvovat. Že jsme pocházeli z významných, bohatých rodin nám oběma nemohlo být víc ukradené. Jediný rozdíl mezi námi byl, že já se do světa bohatství a slávy narodil, zatímco Nicolas netušil, že do něj patřil, dokud jeho biologický otec nezemřel a nezanechal mu několik stovek milionů dolarů a ropné království navrch.

Zabralo mu to pár let, ale nakonec odkaz svého otce předčil. Doufal jsem, že někdy v budoucnu, až převezmu otěže rodinné firmy, se mi bude dařit aspoň z poloviny tak dobře.

Nicolas ignoroval sedačku a posadil se do jednoho z křesel před mým stolem. „Když už jsme u tvého otce... Jeho nadšení ohledně naší spolupráce bylo vyčerpávající. Musel jsem schůzku zkrátit.“

Jistěže byl nadšený. Uzavřít smlouvu s Nicolasem znamenalo pořádně tučný šek. „Mnul si celou dobu ruce, zatímco mu v očích zářily znaky dolarů?“

„Podařilo se mu ovládnout vzrušení. Ale na chlapa ve vedení je sakra dobrý v podlézání.“

„Podle mé matky vyniká i v omluvách. Vlastní rozsáhlou sbírku diamantů, která to dokazuje.“

„Mít ženušku se může pěkně prodražit – to jsem si vyzkoušel.“ Střelil po mně významným pohledem. „Určitě si to nechceš rozmyslet, než strčíš hlavu do oprátky? Je těžké z ní pak uniknout.“

„Není třeba.“

„No, pokud někdy bude, znám dobrého rozvodového právníka.“ Jeho tón značil, že to myslel jako vtip, ale záblesk bolesti v jeho očích mi neunikl. Rozvod ho před dvěma roky pořádně sebral a ex mu ze života stále dělala peklo. Byla hlavním důvodem, proč přijel. Poté, co se i s jejich náctiletou dcerou přestěhovala na opačnou stranu země do Los Angeles, aby naháněla další ze svých nesmyslných snů, je Nicolas následoval. Vytěžil ze svého nuceného přesunu co nejvíce a rozhodl se rozšířit obzory koupí Sacramento Hellhound, místního baseballového týmu, který se zrovna dostal do první ligy. Naše společnost se mu měla starat o komunikaci s médii. Čekala ho spousta práce a ještě víc cestování, protože se musel přesouvat mezi Sacramentem, Los Angeles a domovským San Antoniem.

„Jak jde hledání bytu?“ zeptal jsem se, abych změnil téma. „Natalie se zmínila, že ti poslala několik možností.“

„Tvoje snoubenka nerozumí slovu decentní.“

„Nemůžeš od ní čekat nic než opulenci. V tomto ohledu je přesně jako její matka.“ Patricia byla v Kalifornii královnou trhu s nemovitostmi. Po dvaceti letech manželství ji přestalo bavit být ženuškou v domácnosti, požádala o rozvod a peníze z rozvodového vyrovnání použila jako kapitál pro založení společnosti. Díky jejím konexím se během roku stala nejvyhledávanější realitní makléřkou pro slavné a bohaté. Od té chvíle se společnost řádně rozrostla a Natalie ji měla zdědit. Patrick se mohl zbláznit vzteky, protože chtěl, aby jediná dcera převzala otěže jeho poradenské firmy a jejich části HD Media Group. Bylo mi ukradené, co Natalie dělala, dokud byla šťastná.

„Opulence není můj styl.“

Přejel jsem ho pohledem. „Říká chlap v obleku od Armaniho za pět tisíc dolarů.“

„Dojem je důležitý, příteli. Nemůžu sem nakráčat v džínách a kovbojském klobouku a čekat, že uzavřu smlouvu za milion dolarů.“

„Mohl bys přijít v rouše Adamově a stejně bys s tím neměl nejmenší problém.“

Zasmál se. „Nejspíš máš pravdu, ale radši nebudu pokoušet štěstí. Nerad bych, aby tvého otce ranila mrtvice. Ale zpátky k tomu bytu... Nemůžeš svoji rozkošnou snoubenku pošťouchnout správným směrem a vybrat něco, co se ke mně bude víc hodit?“

„Už jsem požádal... kamarádku, aby ti zařídila prohlídku volného bytu v jejím bytovém komplexu.“

„Nemáš kamarády. Nikdo kromě mě tě nesnese.“

„Kamarádka bylo trochu zveličením. Pracuje v Romy Publishing.“

„Viděl jsi ten byt?“

„Ne, ale budova se nachází v příjemném sousedství.“ Navíc Meredith si udržovala určité standardy, což její bydlení nepochybně odráželo.

„To zní dobře. Zítra odlétám do Los Angeles, ale v pátek bych měl být zpátky. O víkendu můžu kdykoliv.“

„Dám jí vědět.“

Uchechtnul se. „Uvědomuješ si, že až Natalie zjistí, že jsi jí vyfoukl práci, vyskočí z kůže, že jo?“

Natalie přesně v ten okamžik vstoupila do kanceláře. Byla ztělesněním elegance, vysoká a štíhlá, na sobě dokonale padnoucí pouzdrové šaty. Platinově blond vlasy měla stažené do složitého drdolu, čímž přitahovala pozornost ke své krásné tváři s pronikavými modrými očima, výraznou čelistí, špičatou bradou a drobným nosem, který jí trochu kazil sebevědomí.

„Dobré odpoledne, pánové,“ pozdravila se širokým úsměvem a přešla místnost k mému stolu. „Snad neruším.“

„Ty? Nikdy.“ Nicolas vstal a líbl ji na obě tváře. „Moc rád tě zase vidím, Natalie.“

„Nápodobně, Nicolasi. Už jsi měl příležitost podívat se na byty, co jsem ti poslala?“

„Obávám se, že žádný nesplňuje moje představy.“

Zamračila se a na okamžik nespokojeně nakrčila nos, než se vzpamatovala a opět nasadila úsměv. „Nic se neděje, budu hledat dál. Jsem si jistá, že brzy najdeme něco vhodného.“

„James mi zrovna říkal, že možná už něco našel.“

Střelil jsem po něm pohledem. Ten debil mě strčil rovnou pod vlak.

„Ale nepovídej,“ protáhla, perfektně tvarované obočí tázavě nadzvednuté.

Jo, rozhodně jsem měl malér. „Je to pouze možnost. Vždy říkáš, že je nejlepší vzít v úvahu úplně všechny, než se rozhodneš, nebo ne?“

Pevně semkla rty, nespokojená, že jsem proti ní použil její vlastní slova. Nejen že jsem si vykopal hrob, sám jsem se i zasypával.

„Zrovna se chystáme na oběd,“ řekl jsem, abych ji rozptýlil. „Připojíš se k nám?“

„Někdy příště, mám schůzku s klientem. Chtěla jsem jen pozdravit Nicolase.“ Obrátila se k němu s profesionálním úsměvem. „Budeme v

kontaktu.“

„Skvělé.“

Obešla stůl a sklonila se, aby mi na rty vtiskla rychlý polibek. „Uvidíme se v sedm. Přijď včas.“

Nikdy jsem nechodil pozdě – pokud to nebylo záměrně. „Provedu.“

Jakmile odešla, Nicolas se znovu posadil, na tváři široký úšklebek. „Víš co? Beru to zpět. Jen do toho, vezmi si ji. Už teď se chováte jako manželé po dvaceti letech. Kromě toho, že budete mít podepsaný cár papíru, se pro vás nic nezmění.“

„Vtipné.“

Jeho oči zvážněly. „Není to dobré znamení. Bianca a já jsme byli taky takoví a podívej se, jak jsme skončili.“

„Byli jste svoji dvanáct let.“

„Jo, a většina toho času byla utrpení. Zůstávali jsme spolu jen kvůli Avě. Sakra, my se kvůli ní i vzali. Když Bianca otěhotněla, oba jsme byli ještě děti. Nechápej mě špatně, byl jsem do ní blázen, ale nebyl jsem připravený se usadit.“

„Tak proč jsi to udělal?“ Nikdy mi to neřekl. Když jsme se poznali, už byl ženatý a měl mimino, a já se na jeho minulost neptal.

„Vzít si matku svého dítěte bylo správné. Aspoň mi to tak tehdy připadalo.“

Přikývl jsem. Věděl jsem svoje o potřebě dělat, co se od vás očekávalo. Stalo se to mottem mého života. Dřív mě to stálo hodně sebezapření, ale zvykl jsem si. Teď to byla jen další část mé denní rutiny.

Pročistil jsem si hrdlo a potlačil nežádoucí myšlenky. Tato konverzace se stáčela nebezpečně ubrečeným směrem. „Dnes máš nějak mizernou náladu. Nechceš po práci zajít na skleničku a vylít si srdíčko?“

„Neříkala Natalie, že máte na večer plány?“

„Určitě by pochopila, že nemůžu dorazit, protože můj nejlepší přítel zoufale potřebuje emocionální podporu.“ Snažil jsem se znít neutrálně, ale v hlase se mi odrážel náznak zoufalství.

Stačilo to, aby si Nicolas dal věci do souvislosti. „Zapomeň. Nenechám si od tvé snoubenky natrhnout zadek, protože jsi mě využil jako výmluvu, aby ses vyvlékl z plánů.“

„Je to jen večere. S našimi rodiči.“ Tu druhou část jsem zamumlal, doufaje, že to přeslechne. „No tak, pomoz mi. Zachraň mě před nekonečným debatováním o svatbě.“

„Kde že se ta velká událost bude konat?“

Probodl jsem ho podrážděným pohledem. „Jak to mám vědět?“

„Je to taky tvoje svatba, ne?“

„Ale nemám v ní žádné slovo. Všechno zařizuje Natalie a naše matky, na můj názor se ptají jen ze zdvořilosti, ale ve skutečnosti ho nikdo nebere v potaz. Očekává se ode mě jen to, že se dostavím a v požadovanou chvíli řeknu ano.“

„To ti nevadí?“

Pokrčil jsem rameny. „Jsme spolu už dlouho. Zvykl jsem si, že Natalie vždy dostane, co chce.“

„V tom případě si užij večeri.“

„Zbabělče.“ Měl důvod k obavám. Natalie možná vypadala nevinně, ale pokud se jí někdo zprotivil, neznala slitování.

„Můžeme vyrazit? Umírám hladu.“

S povzdechem jsem zaklapnul notebook. Sice jsem se ještě ani nepodíval na práci, kterou jsem chtěl mít před obědem hotovou, ale s Nicolasem, který by mě rozptyloval, bych toho stejně moc neudělal. „Jistě.“

Kapitola 3

MEREDITH

NA PORADĚ SE POTVRDILA JAMESOVA SLOVA. CHUCK PO GEORGINĚ NA konci roku převezme otěže, což znamenalo, že se hledal nový vedoucí redaktor. Všichni, kteří se chtěli účastnit výběrového řízení, se mohli přihlásit do konce měsíce.

Nedokázali by si vybrat horší načasování, ani kdyby se snažili. Každý vydavatel by vám potvrdil, že poslední čtvrtletí bylo nejvíc hektické, protože se blížily Vánoce, nejvýdělečnější část roku. Od září do začátku prosince na trh přicházela spousta nových knih, aby se naplno využilo svátečního šílenství.

Byl začátek listopadu a do finálních uzávěrek zbývalo pár týdnů. Nemohla jsem se nechat rozptylovat. Z porady jsem odcházela rozhodnutá ignorovat Jamesův návrh a přenechat starost o denní chod nakladatelství někomu povolanějšímu. Jenže Chuck se vychloubal, kudy chodil, a každé jeho slovo umocňovalo špatný pocit, který ve mně jeho povýšení vyvolalo. Co když na jeho starou pozici dosadí někoho podobného? Trpěla jsem Chucka, protože si mě moc nevšímal, ale dalšího po moci bažícího, misogynního kreténa bych nezvládla. Neměla jsem dost velký dvorek, abych tam pohřbila dvě těla.

Zbytek týdne jsem byla jako na trní a neustále zvažovala možnosti, aniž bych se nějak rozhodla. Jelikož jsem nechtěla, aby se kanceláři začaly předčasně šířit drby, neodvažovala jsem se o svém dilematu s nikým mluvit. Nezmínila jsem ho dokonce ani přátelům. Jen by mě otravovali přehnanou

podporou, ale v rozhodování by mi nijak nepomohli. Potřebovala jsem poradit od někoho objektivního. Naštěstí jsem přesně věděla za kým zajít.

Vystoupila jsem z výtahu v posledním patře, kde sídlili všichni papaláši ve firmě, a s hlavou hrdě vztyčenou a bez špetky zaváhání vykročila k Jamesově kanceláři. Zastavila jsem před stolem jeho asistenta.

„Zdravíčko, Henry.“

Mladík ve světle šedém obleku, ve kterém vypadal bledý jako mrtvola, ke mně zvedl hlavu a začervenel se. Na první pohled vypadal uhlazeně, ale když jste se na něj víc zaměřili, všimli jste si temných kruhů pod očima a mírně vychýlené kravaty. Potřeboval se pořádně vyspat – skoro stejně akutně jako já. „Meredith, z... zdravím. Jak vám můžu pomoci?“

„Přišla jsem za Jamesem.“

Jeho husté obočí se slilo v jedno, jak se zamračením skenoval obrazovku před sebou. „Nevidím vás v jeho kalendáři. Máte sjednanou schůzku?“

„Ne tak docela.“ Zářivě jsem se na něj usmála a naklonila se blíž, jako kdybych mu chtěla povědět tajemství. „Doufala jsem, že mě někam vmáčkneš.“

Znovu se podíval na obrazovku a zavrtěl hlavou. „Omlouvám se, budete muset přijít jindy. Dnes nemá...“

To dřív peklo zamrzne, než si budu domlouvat schůzku s někým, kdo má kancelář pár pater nade mou. „Je tam sám?“

„Ano, ale...“

„Budu rychlá, přísahám. Díky moc!“

Priskočila jsem ke dveřím a před otevřením jednou rázně zaklepala. Už jsem v Jamesově kanceláři byla, ale pokaždé mi vyrazila dech. Prostorná místnost vybavená v nudných odstínech béžové a šedé se nacházela na rohu budovy a až na psací stůl, dvě křesla před ním a posezení ve vzdáleném konci místnosti, to celé doplněné o několik kartoték, byla prázdná. Na stěnách nevisely žádné obrazy, nikde sebemenší ozdobný či osobní předmět, dokonce ani umělá kytky. Prostor tak působil neskutečně chladně, což naštěstí kompenzoval nádherný výhled.

HD Media Group sídlila v jednom z mála věžáků v Sacramentu a výhled z Jamesovy kanceláře předčil jakékoli jiné místo v budově. Stěnu za jeho stolem a tu po jeho pravici tvořilo jedno obrovské okno sahající od podlahy až ke stropu a ukazovalo tak město pod sebou v celé jeho kráse. I

po osmi letech jsem nepřestávala obdivovat bohatou zeleň, která do betonové džungle vnášela život.

James zvedl hlavu a zpoza obrovského stolu sledoval, jak jsem mu nakráčela do kanceláře, jako kdybych to tam vlastnila. „Prosím, pojd' dál.“

„Moc se omlouvám, pane.“ Henry se přihnul za mnou a vypadal připravený hodit si mě přes rameno a odnést pryč. Vzhledem k jeho hubené postavě a mým zkušenostem s bojovým uměním bych chtěla vidět, jak se o to pokusí. „Říkal jsem, že nemáte čas, ale...“

„To je v pořádku. Můžeš jít.“

Zamávala jsem mračícímu se asistentovi a posadila se na koženou sedačku, která nabízela nerušený výhled z okna. Bože, i jeho nábytek byl famózní.

Henry po mně šlehl posledním našťvaným pohledem a zavřel za sebou dveře.

„Neměli bychom nechat otevřeno?“ zeptala jsem se, když James odložil pero a opřel se do křesla, pozoruje mě přes stůl. Opět na sobě měl černý oblek i kravatu a naškrobenou bílou košili s ladícím kapesníčkem, jako by snad byl alergický na barvy. „Fámy se šíří rychle. Co by si tvoje snoubenka pomyslela, kdyby zjistila, že jsi tu byl o samotě s jinou ženou?“

„Natalie má lepší úsudek, než aby ihned předpokládala to nejhorší.“

„Jak dlouho už jste spolu?“

„Na co to potřebuješ vědět?“

Pokrčila jsem rameny. Nezajímalo mě to dost na to, abych tlačila na odpověď. Odhadovala jsem, že si spolu začali těsně před mým nástupem do Romy Publishing, ale pokud to bylo dřív... No, to o jejich vztahu něco vypovídalo – stejně jako těch pár příležitostí, kdy jsem tady jeho drahou polovičku zahlédla.

Její dědeček byl druhým ze zakladatelů HD Media Group a Natalie Davenportová přesně naplňovala představu bohaté dědičky – vysoká, bezchybná, platinově blond, od hlavy až k patě oděná do šatů od světových návrhářů. Tvořili s Jamesem dokonalý pár. Podle mě až moc dokonalý, protože se chovali spíš jako obchodní partneři než zamilovaná dvojice.

Přestože jsem nebyla nejkvalifikovanější osobou na posuzování něčího vztahu, jelikož jsem sama v žádném nikdy nebyla, s vášní jsem měla rozsáhlé zkušenosti. Mezi Jamesem a jeho princeznou nebyla ani jiskřička, ale věděla jsem, že jich dokázal rozpoutat hotový ohňostroj. „Snažím se, aby řeč nestála.“

„Proč přesně jsi mě poctila návštěvou, Meredith?“

Rovnou k věci jako obvykle. „Myslel jsi vážně, když jsi navrhl, abych se ucházela o Chuckovo místo?“

„Připadám ti jako někdo, kdo vtipkuje?“

„Nemyslím si, že jsem tě někdy viděla se naplno usmát. Ani bych si nebyla jistá, že máš zuby, kdybych neslyšela, jak jimi skřípeš.“

V odpovědi na moje rýpnutí uvolnil čelist, což mě přimělo k úšklebku. Tolik se snažil vytvořit si image nedotknutelného stroje, že mi činilo neskutečné potěšení ho vytáčet.

„Chápu to správně, že uvažuješ o účasti ve výběrovém řízení?“

„Vypadá to tak. Mimochodem díky moc, že jsi mi nasadil brouka do hlavy.“

„Půjde ti to skvěle, neměj obavy.“

„Dokážeš předpovídat budoucnost? O tom mi nikdo neřekl.“

„Je to odborný odhad na základě zkušeností nahromaděných během osmi let, co se známe.“

Skoro jsem řekla, že o mně neví ani prd, přesně jak jsem to preferovala, ale včas jsem se zarazila. Bylo v mém nejlepším zájmu do toho nešťourat.

„Chápu.“

Bez hnutí jsme na sebe hleděli přes místnost. Po prvních několika vteřinách mě tělo začalo svrbět potřebou uniknout ze středobodu jeho pozornosti, ale čert aby mě vzal, jestli se zlomím jako první.

„Mohu ti pomoci ještě s něčím?“

Ha! Sladká chuť vítězství. „Ne-e.“

„Neměla by ses tedy vrátit do práce?“

„Mám polední pauzu.“

„A rozhodla ses ji strávit tady?“

Původně jsem to v plánu neměla, ale když už to nakousl... Byl tu příjemný klid a já bych pro trochu ticha vraždila. Ze všech sil jsem se snažila chovat společensky, ale komunikovat s většinou lidí pro mě bylo vyčerpávající i za ideálních okolností. Dneska mě spolupracovníci vytáčeli do běla. Někdo – neobtěžovala jsem se zjistit kdo – slavil narozeniny a kanceláři od rána zněly frkačky. Jestli ten otravný zvuk uslyším ještě jednou, nacpu tu zatracenou věc někomu do chřtánu.

Teatrálně jsem se opřela a naplno se poddala měkké kůži. „Tvoje pohovka je jako mráček.“

James se odmlčel, nejspíš se snažil rozluštit, jestli jsem si nedělala legraci. Když si uvědomil, že jsem to myslela vážně, mezi obočím se mu objevila malá vráska, která jasně vypovídala o jeho rostoucím podráždění. „Opravdu tady hodláš zůstat hodinu?“

„Proč ne? Je tu krásný výhled.“ A ne jen ten z okna.

„Musím pracovat.“

„Tak si se mnou přestaň povídat a pracuj. Ani si nevšimneš, že jsem tady.“

Pokoušela jsem štěstí, čekala, že mu každou chvílí dojde trpělivost a vykopne mě. Neudělal to. Jen zavrtěl hlavou, popadl pero a vrátil pozornost k dokumentům na stole.

„Ještě jedna maličkost...“

Přisahal bych, že zadržel dech a v duchu napočítal do pěti, než ke mně zvedl oči. „Ano?“

„Mohl by mi tvůj asistent skočit pro oběd?“

„V žádném případě.“

„Pěkně prosím, smutně koukám.“

Přimhouřil oči, které se díky podráždění zdály skoro černé. Byla jsem si jistá, že tohle bude poslední kapka, ale kdepak. S povzdechem zmáčknu tlačítko interkomu. „Mohl bys mi vyzvednout oběd, prosím? Jako vždy, ale dvakrát. Děkuji.“

„Ty jsi mi objednal? Vždyť vůbec nevíš, co mám ráda.“ Ve skutečnosti mi to nevadilo, ale potřebovala jsem nějak zamaskovat překvapení.

Vrátil pozornost k dokumentům. „Ber, nebo nech být.“

„Co když mám na něco alergie a právě jsi mi podepsal rozsudek smrti?“

„Budu pro tebe hluboce truchlit.“

Kousla jsem se do tváře, abych potlačila úsměv. Možná v sobě špetku humoru přece jen měl. „To bych ti radila.“

Když neodpověděl, vrátila jsem se k pozorování města pod námi. Zdálo se klidné, přestože touhle dobou muselo být v ulicích rušno, jak lidé chvátili na oběd a zpět. Přemítala jsem o životech, které vedli – někteří se spokojili s tím, co jim osud nabídl, jiní se odvážili skočit do neznáma a usilovat o víc. Ráda jsem předstírala, že patřím do té druhé kategorie, ale hluboko uvnitř jsem věděla, že jsem si nesbalila věci a nepřestěhovala se na opačné pobřeží, protože bych byla odvážná. Hnal mě pud sebezáchovy.

Chvilku mi trvalo, než se mi podařilo setřást temné myšlenky. Často jsem si z kamarádky Maddie utahovala, že ztrácí spojení s realitou, ale

dělala jsem to taky. Jen jsem to na veřejnosti uměla líp ovládat.

Zkontrolovala jsem, jestli si James všiml, že jsem se ztratila v myšlenkách, ale byl pořád ponořený do práce. Využila jsem toho, abych si ho prohlédla. A že bylo na co koukat. O jeho ostře řezanou čelist by si jeden mohl ublížit, a přestože jsem ho nikdy neviděla v ničem jiném než v obleku, nepochybovala jsem, že měl neskutečně vypracované tělo – jeho osobnost to napovídala. Pečlivě kontroloval každíčký detail a nepřijímal nic než dokonalost. Bezchybným vzhledem připomínal řeckého boha, zářivého a nedotknutého. Kdykoli jsem ho viděla, chtěla jsem mu prsty zajet do uhlazených vlasů a rozcuchat je, abych mu dodala aspoň trochu lidskosti.

„Zíráš,“ podotkl James, aniž by zvedl hlavu.

Přistižena při činu. „Umírám hladu.“

„Plánuješ si dát k obědu mě?“

Kdybych mohla, rozhodně bych se tomu nebránila. Ale měla jsem svoje pravidla, a i kdybych byla ochotná je porušit, neudělala bych to s ním. Zaplést se s Jamesem by mi nepřineslo nic než problémy – obzvlášť teď, když jsem doufala v povýšení. Kromě toho, že románky na pracovišti většinou končily dramaticky, lidi rádi šířili drby, což byl hlavní důvod, proč jsem se od všech z práce držela dál. I tak jsem si vysloužila reputaci lehké děvy, ale aspoň nikdo nemohl mluvit z vlastní zkušenosti. Všechno to byly jen řeči. Bohužel některé drby měly větší váhu než jiné, a pokud jsem se měla chopit vedoucí pozice, nechtěla jsem, aby můj úspěch poskvřnila milostná aféra. Ano, občas jsem se neštitila uchýlit k morálně pochybným krokům, abych dosáhla svých cílů, ale prošukat si cestu na vrchol nebyl můj styl a nesnesla bych, kdyby si to někdo myslel.

„Jestli Henry nedorazí do pěti minut, je to reálná možnost.“

„Je to Henri.“

„Cože?“

„Jmenuje se Henri,“ zopakoval, vyslovuje to jméno jako An-ri místo klasického Hen-ry. „Jeho rodiče pocházejí z Francie.“

Zamračila jsem se. „Říkám mu Henry už rok a nikdy mě neopravil.“

„Příliš se tě bojí, aby se ozval.“

Posunula jsem se na okraj sedačky, lokty si opřela o kolena a bradu položila do dlaní. Nevinně jsem na Jamese zamávala řasami. „Vážně někomu naháním strach?“

„Nehraj si na neviňátko, Meredith. Moc dobře víš, jak na ostatní působíš. Mám podezření, že si to užíváš.“

Po tváři se mi rozlil široký úšklebek. „A to jsem se tak snažila to zamaskovat.“

„O tom nepochybuji.“

„Ale, ale, Juniore. Zdálo se mi to, nebo v tvém hlase zaznívá sarkasmus? Tenhle týden jedeš!“

„Pokračuj a budeš na odchodu.“

O co jsem se asi celou dobu snažila? „Nevyhodil bys mě hladovou. Jsi přece džentlmen.“

„Pokud to situace vyžaduje.“

Rozesmála jsem se. „Chceš mi tvrdit, že si umíš i zašpinit ruce? Ty? Pan Dokonalý, jehož stůl je tak nablýskaný, že by se na něm kdykoli dala provést otevřená operace srdce? Tomu jde těžko uvěřit.“ Možná kdysi, v jiném životě.

„Do dokonalosti mám daleko.“

Pokřčila jsem rameny. „Máš k ní mnohem blíže než kdokoli jiný z mých známých.“

Otevřel pusu, ale jeho odpověď přerušilo ostré zaklepání.

„Dále,“ zavolal.

Henri vstoupil s papírovou taškou v ruce a zamířil k Jamesovi. Vyndal donáškovou krabičku, předal ji šéfovi a přesunul se ke mně.

„Copak máme dobrého?“ zajímala jsem se, když mi krabičku podával.

„Řecký salát s quinoou a grilovaným kuřecím.“

Protočila jsem oči. Salát? Jaké překvapení. „Díky, Henri.“

Na vteřinu ztuhl, překvapený mojí správnou výslovností. Pohledem zaletěl k Jamesovi a na rtech se mu objevil drobný úsměv. „Není zač.“

Zajímavé.

Sledovala jsem ho, dokud neodešel, a přesunula pozornost zpět k Jamesovi. Pozoroval mě.

„Nech si chutnat,“ popřál a otevřel svou krabičku. Popadl vidličku, ale nezačal jíst, místo toto jídlo přehazoval ze strany na stranu a kousky kuřecího odkládal na poklop krabičky.

„Co to děláš?“

„Vybírám maso.“

„Nejíš ho?“

„Jím, ale nemám ho rád zamíchané v salátu.“

„Proč?“

„Protože salát je příloha a měl by se podávat zvlášť.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Mohla by ses přestat zabývat mými zvyky a dát se do jídla? Pokud si dobře vzpomínám, ještě před pár minutami jsi umírala hlady.“

„Ano, pane.“

Ztuhl, oči rozšířené, ale rychle se zase věnoval salátu. Otevřela jsem vlastní krabičku a lahodná vůně mi připomněla, že jsem měla opravdu hlad. Než jsem mohla ochutnat, James opět upoutal moji pozornost.

„Nedáš si tam dresink?“ zeptala jsem se, protože jsem si všimla, že se po oddělení masa rovnou vrhl do jídla. „Nech mě hádat – má moc tuku? Nebo je příliš zpracovaný? Dáváš si pozor, co konzumuješ, protože tvoje tělo je tvůj chrám?“

Střelil po mně nečitelným pohledem. „Nemám ho rád.“

Zoufale jsem rozhodila rukama. „Tak proč si ten pitomý salát vůbec objednáváš?“

„Zbytek mi chutná.“

„S masem na straně.“

„Přesně.“

Ježíši Kriste. „Jsi ten nejvíc pedantský člověk, jakého jsem kdy poznala.“

„Můžeš kdykoliv odejít. Vlastně bych to upřednostňoval.“

„Kdepak, tady se mi líbí,“ zapěla jsem a polila si salát dresinkem. Ze zápěstí jsem si sundala gumičku a než jsem zvedla vidličku, stáhla si vlasy do culíku. James tázavě nadzvedl obočí.

„Ticho tam. Nikdo nemá rád jídlo na vlasech. Nebo vlasy v jídle. Záleží, jaké jsou tvoje priority.“

„Začíná mě z tebe bolet hlava.“

„Nemáš zač. Dobrou chuť.“

Jedli jsme v tichosti. Mělo to být aspoň trochu trapné, protože to nebyla pravidelná záležitost. Nechodili jsme spolu na obědy. Sakra, pokud to nebylo nevyhnutelné, netrávili jsme spolu čas ani v jedné místnosti. Přesto jsem byla dokonale uvolněná. Nedostatek nepříjemných pocitů ve mně paradoxně nepříjemné pocity vyvolával, ale vynikající jídlo mi je pomohlo ignorovat.

„Mluvila jsi se svým správcem?“ zeptal se James a prolomil tak ticho.

„Byl mimo město. Uvidím se s ním dnes večer.“ Ve skutečnosti jsem rozhovor s Frankem jen odkládala, nejistá, jestli by mi sousedění s Jamesovým kamarádem nezpůsobilo víc problémů jak užitku.

„Dej mi vědět, jak to dopadlo.“

S příjemně plným břichem jsem byla tak spokojená, že jsem musela odolat pokušení se natáhnout a zdřímnout si. Místo toho jsem se zvedla k odchodu, uhlazujíc si pouzdrovou sukni. Uzávěrky nepočkají a jedna z mých novějších klientek navíc ještě nedokončila finální úpravy knihy, která měla být za týden připravená k tisku.

„Náramně jsem se bavila. Měli bychom si to zopakovat.“

James ke mně zvedl oči. „Raději ne.“

„Ale nedělej. Mou společnost sis užil.“

„Toleroval jsem ji. V tom je rozdíl.“

Odmávla jsem ho a zamířila ke dveřím, abych se na prahu zarazila a ohlédla se přes rameno. „Mimochodem, máš nakřivo kravatu.“

Ruka mu vystřelila k perfektně rovnému uzlu a jeho zamračení mě přimělo se zazubit. „Dostala jsem tě.“

„Ven.“

Můj úsměv se v reakci na jeho podráždění ještě rozšířil. Mrkla jsem na něj a odešla. Možná pro něj pořád existovala naděje.

Kapitola 4

MEREDITH

V PÁTEK VEČER JSEM MÁLOKDY VYRAZILA VEN, PROTOŽE TO DĚLALI VŠICHNI ostatní, ale zůstat sama s vlastními myšlenkami nepřicházelo v úvahu. Z Jamesovy kanceláře jsem odcházela odhodlaná jako nikdy a rovnou se vrhla do psaní životopisu. Jakmile jsem se potřetí ujistila, že jsem uvedla všechno podstatné, podívala jsem na finální produkt kritickým okem a musela uznat, že měl James pravdu. Už jen na základě mých zkušeností muselo být každému s aspoň polovinou mozku jasné, že se na tu práci hodím. Jenom jsem si nebyla jistá, jestli jsem na takovou zodpovědnost připravená.

Když jsem se zvedla, abych životopis zanesla Georgině, pochybnosti se hlasitě přihlásily ke slovu. Zamířila jsem do její kanceláře a ze všech sil se je snažila ignorovat, ale moje nejistota s každým krokem nabývala na intenzitě, dokud mě dočista neovládla. Můj životopis skončil složený za mými zády. Kdy se ze mě stal takový posera?

„Ty a já, pusinko,“ řekla jsem Robyn, když jsem se zastavila u jejího stolu, který byl příhodně umístěný po cestě k mé původní destinaci a poskytoval mi tak dokonalou výmluvu. „Po práci jdeme tancovat.“

Její povzdechnutí byl zvuk čirého zoufalství. „Zase? Vyrazily jsme si spolu včera...“

„S večerí po tréninku jsme si daly skleničku vína. To se nepočítá.“

„...a taky den předtím.“

V tom už měla pravdu. I přes počáteční nechut' si to užila stejně jako já – možná i víc, protože jsem k odchodu musela zavelet já. Alkohol s tím neměl nic společného, byla tak opilá životem, že rozzářila celý klub. A teď?

Zase z ní byla ta nudná, šedá myška. Nutilo mě to uvažovat, jestli se za tou image neskrývala schválně. „No a? Je ti pětadvacet, máš si užívat. Spánek můžeš dohnat v rakvi.“

„Ale...“

„Žádný Ale, pokud to není zatraceně sexy chlap.“

„Mám přítele.“

To mi neustále připomínala, ale ještě jsem ho neviděla.

Pokrčila jsem rameny. „Aspoň zbyde víc pro mě. Můžeš mi dělat partáka. Třeba se něco přiučíš, přestaneš se chovat jak důchodkyně a začneš si pořádně užívat.“ Pokud jsem nechtěla jít na trénink, přinutit ji vyrazit někam za zábavou byl nadlidský úkol. Byla ještě horší než Maddie, a to už bylo co říct, protože ta byla prakticky přilepená doma na zadku a buď psala, nebo sledovala Netflix.

„Dneska nemůžu.“ Překvapivě zněla skoro zklamaně. „Máme s Tomem plány.“

To už jsem párkrát slyšela, ale nedokázala jsem si vybavit jedinou příležitost, kdy by řečené plány dotáhli do konce. Její přítel vždycky na poslední chvíli odřekl. Jo, bydlel v San Francisku a dobře jsem věděla, jak otravná ta dvouhodinová cesta mohla být, obzvlášť v pátek, ale aspoň jednou týdně to mohl překousnout. Ten chlap byl chodící varovný signál. „Ale nepovídej.“

Díky snědé pleti se nemohla doopravdy červenat, ale tváře jí trochu ztemněly. „Tentokrát vážně přijede. Kape mi dřez a je třeba ho opravit. Slíbil, že to udělá.“

V určitém bodě se z naděje stala naivita a Robyn se k němu rychle blížila. Kdybychom se znaly déle, něco bych jí řekla, ale protože naše přátelství bylo stále v plenkách, nestrkala jsem do jejích osobních záležitostí nos.

S úšklebkem jsem nadzvedla obočí. „Snad udělá i tebe.“

„Vyrazíme si jindy?“

„Dobře,“ odmávla jsem a vykročila pryč. „Ten nůž ti vrátím, až se mi podaří vypáčit si ho ze srdce.“

V práci jsem zůstala přesčas, ale prakticky nic neudělala. Neustále jsem přemítala, jestli ze sebe nedělám hlupáka, když se chci ucházet o povýšení. Jakmile všichni odešli, konečně jsem sebrala odvahu a zamířila do kanceláře Georginy. Položila jsem jí svůj životopis na stůl a pádila pryč, jako by mi za patami hořelo, abych neměla čas si to rozmyslet.

Od původního plánu jít si večer zatancovat jsem musela upustit, protože vyrazit do klubu sama stálo za starou bačkoru. Dělalo to ze mě magnet na všechny podivíny v okolí dvou bloků a dneska jsem fakt neměla náladu se s nimi potýkat. Místo toho jsem uvažovala, že zajdu do oblíbeného baru za rohem.

Byl dostatečně nóbl, aby ho navštěvovali i vysoce postavení manažeři z okolních kancelářských budov, a v blízkosti se nacházel i pětihvězdičkový hotel, jehož méně nároční hosté tam také často zavítali. Těm jsem dávala přednost – většinou byli dobře upravení a jejich luxusní pokoje se nacházely, co by kamenem dohodil. Možná jsem byla žena lehkých mravů, ale měla jsem vysoké nároky. Navíc to, že byli ve městě jen na návštěvě, pomáhalo ve věcech udržet jasno, protože bylo od začátku zřejmé, že už se nikdy neuvidíme.

Nakonec jsem zavrhla i tenhle nápad a nasedla do svého nablýskaného bílého SUV, které mě stálo majlant, ale naprosto jsem ho milovala. O deset minut později už jsem zajížděla na parkoviště před svou budovou na okraji centra Sacramenta. Přestěhovala jsem se sem minulý rok, protože odtud jsem to do práce měla příhodně blízko. Nový bytový komplex měl vše, o čem byste mohli snít – vyhřívaný bazén, střešní bar, dvě nádvoří s ohništi, kavárnu, coworkingové prostory, fitness centrum i společenskou místnost. Nic z toho jsem prakticky nevyužívala, ale bylo fajn to mít po ruce, kdyby náhodou bylo potřeba.

Můj třípokojový byt o rozloze téměř sto metrů čtverečních byl třešničkou na dortu. Navržený v duchu poloviny minulého století, s elegantními povrchovými úpravami a moderním vybavením, vysokými stropy, originálními parketami, vlastním balkonem a spoustou přirozeného světla.

Byt, o který se zajímal James, měl podobný styl a světlé barvy, ale disponoval třemi ložnicemi a nacházel se v nejvyšším patře, jedno patro nade mnou. Představa bydlení v podkrovním bytě mě lákala a okna od podlahy ke stropu v každém pokoji mě doslova uchvátila, ale tisícovka měsíčně navíc mi za to nestála. Z volné ložnice ve svém bytě jsem si udělala kancelář, kterou jsem sotva používala – bylo by hloupé platit ještě za další pokoj, který jsem nepotřebovala.

Smířila jsem se s myšlenkou, že byt lépe poslouží někomu jinému, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že by to mohl být Jamesův kamarád. Nijak jsem netoužila bydlet poblíž kohokoliv, koho James znal, protože s tím šla

ruku v ruce šance, že na něj narazím, a mně bohatě stačilo potýkat se s jeho dokonalou osobou v práci. Jenže kdyby mi dlužil laskavost, při každém našem setkání by se třásl strachy, jak si ji vyberu, a měla bych na celé týdny postaráno o zábavu. Tu příležitost jsem si nemohla nechat ujít.

Výtah mě dovezl do střešního baru, kde se Frank touhle dobou obvykle zdržoval. V pátek večer tu bylo narváno, protože většina nájemníků před výpravou do města dávala přednost domácímu pohodlí. Rozhodně to bylo příhodné, ale já raději zamířila do opravdového baru, kde mě nemohli balit sousedi. Zažila jsem tu už dost dramat na to, abych si něco začala s kýmkoli místním.

Proplétala jsem se davem a kývala na známé tváře, aniž bych se zastavila na kus řeči. Můj cíl byl jasný – najít Franka, promluvit si s ním a zase rychle zmizet. Frank Mayer byl statný dvoumetrový čtyřicátník s drsným vzhledem a hlavou holou jako koleno. Obvykle neplýtl dechem na prázdné tlachání, ale alkohol mu rozvazoval jazyk. A také se v něm díky němu naplno projevovala jeho homosexuální stránka. Načasování nebylo ideální, ale nemohla jsem riskovat propásnutí příležitosti domluvit prohlídku bytu. Za uplynulý týden jsme tu měli tolik zájemců, že každá minuta mohla být rozhodující.

Dle očekávání jsem Franka našla uvelebeného na jednom z lehátek u ohniště s piña coladou v ruce.

„Zdravičko, zlatíčko,“ pozdravila jsem a posadila se na lehátko vedle něj. V úzké sukni a s vysokými podpatky to byl docela boj, ale zvládla jsem to, aniž bych si natloukla nos.

„Merry! Zrovna na tebe jsem čekal! Tady, napij se se mnou!“

Podal mi vysokou sklenici s koktejlem. Odstrčila jsem stranou ozdobný deštníček a usrkla. Ústa mi zaplavila nečekaně silná alkoholová chuť. „Mám dojem, že ti barman do toho rumu zapomněl přidat ananasový džus.“

„Já vím! Není skvělý?“

Uchichtla jsem se a drink mu vrátila. „Jak to vypadá s hledáním nového nájemníka?“ Nebyla to zrovna nejnenápadnější změna tématu, ale jeho skelné oči napovídaly, že na nějakou diskuzi bude brzy příliš opilý, takže jsem to musela urychlit. „Už jsi někoho našel?“

„Dneska tu byl příjemný mladý pár. Pokud si to nerozmyslí, v pondělí podepíšeme nájemní smlouvu.“

Sakra. „Našel by sis čas ještě na jednu prohlídku, než se rozhodneš? Můj kamarád se stěhuje do města a byl nadšený, když jsem mu o tomhle

místě vyprávěla. Je to slušný chlap, úplně bezproblémový.“ Lhala jsem, až se mi od huby prášilo. Kromě toho, že se přátelí s Jamesem, jsem o Nicolasovi nevěděla zhora nic.

Frank to chvíli zvažoval, než se mu na tváři objevil široký úsměv. „Cokoli pro moji oblíbenou nájemkyni. Může se stavit zítra?“

„Zařídím to. Vyhovuje ti to ve dvě?“

„Určitě.“

To bylo snadnější, než jsem čekala. „Moc děkuji. Máš to u mě.“

Zase se zvednout bylo ještě obtížnější než se posadit.

„Ale ne, ještě nechod! Chci si povídat!“

Nezůstala bych ani za ideálních okolností a dneska už vůbec ne. Stres ohledně podání žádosti o povýšení mě natolik vyčerpával, že jsem toužila jen padnout na gauč a pustit si nějaký mozekotupující seriál. „Za chvíli vyrazím ven. Někdy jindy?“

„Dobře, zlato. Bav se.“

„To každopádně.“

Když jsem za sebou konečně zavřela dveře svého bytu, skopla jsem lodičky a zhluboka si oddechla – konečně klid. Krátkou vstupní chodbičkou jsem zamířila do obývací části bytu, kde jsem si z lednice vzala láhev vody a pokračovala do ložnice. Vychutnala jsem si hříšně dlouhou koupel, natáhla na sebe staré univerzitní triko a chlupaté ponožky, a postavila se před zrcadlo, abych si zapletla vlhké vlasy. Zabralo to věčnost, protože jsem měla vlasy husté a sahaly mi do poloviny zad, ale bylo to nezbytné zlo, abych se ráno nevzbudila se zacuchaným hnízdem na hlavě. Často jsem uvažovala, že bych se nechala ostříhat, protože opečovávat a upravovat takovou hřívu bylo časově náročné, ale dlouhé, jasně měděné vlasy byly moje poznávací znamení a nedokázala jsem se jich vzdát.

Pořádně jsem si vyčistila obličej, což byla vzhledem k množství make-upu, který jsem nosila, abych si přidala trochu barvy a zamaskovala záplavu pih, kterou mi příroda nadělila, každodenní nutnost. Jakmile jsem byla hotová, vyměnila jsem čočky za velké brýle s drátěnými obroučky a přesunula se do obývacího pokoje, který díky otevřenému půdorysu bytu zároveň sloužil jako kuchyně a jídelna.

Ve společnosti zbytků číny ze včerejška a hřejivé příkrývky jsem se uvelebila na pohovce a pustila televizi. Pohled mi na okamžik zabloudil k vysoké knihovně opodál. Police vyplňovaly knihy, které jsem pomohla přivést k životu, společně s několika zarámovanými fotkami mých přátel.

Jedna z vyšších polic taky skrývala mé špinavé tajemství – zelenou maškarní masku. Měla jsem ji na sobě jen jednou, před devíti roky, a už dávno měla letět do koše, protože držet se těch vzpomínek mi nemohlo přinést nic než trápení. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem se jí nedokázala zbavit, takže jsem to přestala zkoušet.

JAMES

Sportovní hodinky na mé ruce zavibrovaly, oznamovaly příchod nové zprávy. Dokončil jsem poslední opakování bicepsových zdvihů, odložil činky na zem a natáhl se po telefonu. Posilovna v naší budově byla vybavená lépe než většina komerčních fitek, přesto jsem tam býval skoro vždy sám. Možná to souviselo s tím, že jsem cvičil v šest ráno, víkendy nevyjímaje.

NEZNÁMÉ ČÍSLO, 06:48

Můžeš se spojit se svým kamarádem?

Zamračil jsem se na podivnou zprávu bez kontextu.

JAMES, 06:49

Kdo je to?

Tvoje vílí kmotřička.

Zkus hádat, Juniore.

Odkud máš moje soukromé číslo?

MEREDITH, 6:50

Henri umí být velmi nápomocný, když chce.

Má padáka.

Nebuď na něj zlý. Řekla jsem mu, že chceš, aby mi ho dal.

To jsem rozhodně nechtěl.

Požadoval jsi, abych tě informovala o novinkách.

Jak jinak jsem to měla udělat?

E-mailem.

Vážně po mně chceš, abych řešila osobní záležitosti přes firemní e-mail?

Zlobivý James.

Protočil jsem oči, odložil telefon a vrátil se ke cvičení. Bylo příliš brzy na to se s ní dohadovat a navíc jsem měl napjatý rozvrh. Natalie se za hodinu probudí a já nechtěl riskovat, že nestihnu připravit snídani.

Zrovna jsem dokončil poslední sérii zdvihů, když mi hodinky znovu zavibrovaly.

MEREDITH, 06:59

Ignoruješ mě?

JAMES, 07:01

Nemám čas.

Co může být tak naléhavého v sedm ráno?

Navíc v sobotu.

Většina lidí ještě spí.

Přesně.

Vůbec to na mě nezkoušej. Jsi vzhůru už nejmíň hodinu.

Před deseti lety by mě o víkendu před polednem z postele nevytáhli ani párem volů. Tvrdě jsem na sobě pracoval, abych z toho člověka udělal lepší verzi – takovou, která bude hodna převzít rodinné impérium. Dělal jsem, co bylo potřeba, a snášel nepohodlí, až se stalo nedílnou součástí mojí každodenní rutiny. Teď jsem většinou fungoval na autopilota a vstávat za úsvitu bylo jen další položkou na seznamu.

Otázkou zůstávalo, proč byla vzhůru ona. Vrátila se právě domů po divoké noci? Vzhledem k její pověsti by mě to nepřekvapilo... Rychle jsem tu myšlenku zahnal. Co dělala ve volném čase, byla její věc, a mě ani nikoho jiného to nemuselo zajímat. Dokud chodidla včas do práce a plnila si své povinnosti, mohla se vyspat s polovinou státu a mně by to bylo ukradené.

Přesunul jsem se do kardio zóny, naskočil na běžecký pás a nasadil pohodlné tempo. Aspoň dvakrát týdně jsem zařazoval aerobní cvičení kvůli jeho zdravotním přínosům, a přestože nerad běhám, byla to nejjednodušší možnost. Na vysoké mě bavilo veslování, ale nejbližší místo, odkud šla loď spustit na vodu, bylo na druhém břehu řeky, a z časového hlediska to prostě nedávalo smysl.

Měl jsem za sebou necelé dva kilometry, když moje hodinky znovu zavibrovaly.

MEREDITH, 07:15

Takhle se gentleman k dámě nechová.

Kam se podělo tvoje vychování, Juniore?

Ona si prostě nemohla dát pokoj. To neměla na práci nic lepšího, než mě otravovat?

Dál ji ignorovat se zdálo jako nejmoudřejší řešení, ale Meredith nebrala „ne“ jako odpověď a nepřestala by mě otravovat. Rozhodl jsem se ji tedy rovnou utnout a vytočil její číslo.

„Dobré ráno, sluníčko,“ zacvrlikala mi přímo do ucha, protože jsem měl nasazená sluchátka.

Rychle jsem snížil hlasitost na přijatelnou úroveň a přešel rovnou k věci. „Zařídila jsi tu prohlídku?“

„Proč tak funíš?“

„Jsem na běžeckém páse.“

„Bože, jsi tak nechutně zdravý. Mám z toho chuť na hranolky.“

„Drž se tématu, prosím. Ta prohlídka?“

„Dnes ve dvě. Může být?“

„Bude tam.“

„To bych ti radila. Přišlo mě to pořádně draho.“

To určitě. Nejspíš na toho nebohého chlapa jen zamrkala a mohl se přetrhnout, aby jí vyhověl. „Je to všechno? Ještě mi zbývají tři kilometry.“

„Když na tom trváš... Užij si utrpení.“

„A Meredith?“

„Ano?“

„Přestaň mi psát.“

Zavěsil jsem, než mohla odpovědět. O pět vteřin později dorazila další zpráva.

MEREDITH, 07:18

To bylo hrozně nezdvořilé.

JAMES, 07:18

Myslím to vážně. Smaž si moje číslo.

Nikdy.

S povzdechem jsem odložil telefon a zvýšil rychlost, abych to měl co nejdřív za sebou. O patnáct minut později jsem se vrátil do bytu, zalitý potem. Jako každé ráno jsem se osprchoval v pokoji pro hosty, abych nevzbudil Natalii, a oblékl jsem si šedé kalhoty a černou polokošili, které jsem si tam nechával ve skříni. Poté jsem zamířil do kuchyně zkontrolovat obsah lednice. Naše hospodyně Zofia obstarávala většinu vaření, ale o víkendech chodila až na desátou, takže jsem se o snídani musel postarat sám. Většinou jsem zaběhl do pekárny přes ulici, ale dnes jsem neměl chuť na prázdné sacharidy, takže jsem z lednice vytáhl vejíčka, máslo, předkrájenou zeleninu a krutí slaninu. Uměl jsem připravit prvotřídní omeletu.

Sotva jsem rozbil první vejce, o nohu se mi otřela světle šedá koule chlupů. „Zmiz, Darcy.“

Perský kocour mě ignoroval a posadil se vedle kuchyňského ostrůvku. Automatický dávkovač krmiva už mu miskou naplnil, ale Darcy o jídlo nejevila sebemenší zájem. Byl to rozmazlený fracek závislý na kaviáru.

Jídlo jsem dokončil právě včas na očekávaný příchod Natalie – jenže nedorazila. Možná zaspala? Všechno bylo jednou poprvé a děly se i divnější věci. Odložil jsem její talíř do mikrovlnky a posadil se k ostrůvku, abych se najedl. Jen co jsem zvedl vidličku, Darcy vyskočil na stoličku vedle mě. Přestože nesměl na linku ani stoly, plně využíval židlí, které byly šedou zónou. Upřel na mě velké žluté oči, jako by se mi snažil něco říct.

„Hezký pokus,“ odušil jsem a pustil se do jídla.

Darcy nespokojeně zamňoukal.

„Přestaň škemrat. Nic nedostaneš.“

Další zamňoukání.

„Řekl jsem ne, ty...“ A teď jsem se hádal s kočkou. Zavrtěl jsem hlavou a odložil vidličku, abych utrl kousek slaniny. „Tady máš, ty otravo...“

„Jamesi! Prosím, nedávej mu to. Víš, že to pro něj není zdravé.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dokonalý plán***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.